

Κώστα Σταυρούλα του Χρήστου, 15 ετών

Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά;

Του [Βαγγέλη Ηλιόπουλου](#)

Κωνσταντίνος:

Όταν έμαθα ότι για πρώτη φορά ο παππούς και η γιαγιά δεν θα έρχονταν να κάνουν Πάσχα μαζί μας, αλλά θα έμεναν στο νησί, είπα στη μαμά ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάμε εμείς φέτος. Ήξερα ότι ο μπαμπάς δούλευε μέχρι αργά το Μεγάλο Σάββατο. Γι' αυτό, άλλωστε, πάντα έρχονταν οι γονείς του. Αλλά τώρα ο παππούς δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Ας ερχόταν ο μπαμπάς αργότερα. Η μαμά κι εγώ δεν μπορούσαμε να τους αφήσουμε μόνους.

-Καλά, να πάτε εσείς Μεγάλη Τετάρτη κι εγώ θα έρθω ανήμερα το Πάσχα, είπε ο μπαμπάς και μας έκλεισε εισιτήρια με αεροπλάνο για το μεγάλο νησί και από εκεί με καραβάκι για το νησί μας.

Γιαγιά Καίτη:

Μόλις μου είπαν ότι θα έρθουν, συγκινήθηκα. Το είχα πάρει απόφαση ότι θα κάναμε μόνιμα Πάσχα, αφού ο Κώστας δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Αλλά τώρα πρώτη φορά θα κάνουμε Πάσχα εδώ. Πώς να τους φανεί άραγε;

-Ρούχα χοντρά να πάρετε. Το Πάσχα είναι νωρίς φέτος. Απρίλιο. Λένε ότι θα έχει κρύο και βροχή.

-Δεν με πειράζει γιαγιά, απλά ελπίζω να μην αρρωστήσουμε.

-Το μόνο που δεν αντέχει η μαμά σου είναι να έχει δυνατούς ανέμους. Α! Αμα πιάσει ο αέρας, την τρελαίνει.

-Εγώ, γιαγιά, νομίζω ότι θα είναι όπως το καλοκαίρι, που γυρνάμε όλη μέρα με το μαγιό.

Κωνσταντίνος:

Φτάσαμε στο μεγάλο νησί με μια πτήση με πολλές αναταράξεις. Ο αέρας που δεν συμπαθεί η μαμά φυσούσε ασταμάτητα. Πήραμε αμέσως ταξί και κατεβήκαμε στο λιμάνι. Ο καπετάνιος του μικρού καραβιού είχε βγει έξω και μας περίμενε. Μόλις μας είδε, άρχισε να φωνάζει να κάνουμε γρήγορα. Ούτε που καταλάβαμε πώς βρεθήκαμε μέσα μαζί με έναν παπά. Αμέσως σάλπαρε.

-Γιατί βιάζεσαι, καπετάν Νικολή; ρώτησε η μαμά.

-Γιατί στις πέντε θα βγάλουν απαγορευτικό. Εμείς σαλπάρουμε πέντε παρά πέντε.

-Τι; Έχει...

-Έχει ανέμους 8, μπορεί και 9, μποφόρ. Αλλά εμάς δεν μας τρομάζουν.

Ο παπάς σταυροκοπήθηκε κι άρχισε να προσεύχεται...

-Εγώ πάω στη γιαγιά και στον παππού μου, του είπα. Εσείς;

-Με στέλνει ο δεσπότης να λειτουργήσω την εκκλησία σας. Θα με βοηθήσεις;

-Τι να κάνω;

-Ό,τι σου λέω! Θα είσαι παπαδάκι. Μπορεί και ψάλτης.

Η μαμά γέλασε. Εγώ καθόλου. Όχι γιατί δεν ήθελα να γίνω παπαδάκι, αλλά γιατί είδα ότι ερχόταν ένα τεράστιο κύμα που σκέπασε το караβάκι και μας έκανε μούσκεμα. Ακολούθησαν κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα.

Τηλεφώνησα στον μπαμπά και του είπα ότι ίσως χρειαστεί τη βοήθεια δυτών για να μας βρει. Το πήρε για αστείο. Δεν ήταν.

Γιαγιά Καίτη:

Έφτασαν ζαλισμένοι. Κουνούσε πολύ με τόσον αέρα. Τους έφτιαξα μακαρονάδα νησιτίσιμη να συνέλθουν. Κάλεσα και τον παπά. Πρώτη φορά ερχόταν στο νησί μας. Νεαρός και άμαθος. Συζητήσαμε πώς θα τον βοηθήσουμε Μεγάλη Τετάρτη στο Ευχέλαιο, Μεγάλη Πέμπτη στα Δώδεκα Ευαγγέλια...

- Μα αφού είναι τέσσερα γιαγιά; Γιατί λες δώδεκα;
- Δώδεκα αποσπάσματα, Κωνσταντίνε μου, τα οποία μιλούν για τη Σταύρωση και την ταφή.
- Σε ποιο βγαίνει ο σταυρός με τον Χριστό;
- Μετά το πέμπτο και πριν το έκτο...
- Θα τον κρατάω εγώ;
- Όχι. Ο παππούλης. Εσύ το θυμιατό. Άλλα παιδιά δεν έχει.
- Τι παππούλης. Δεν τον βλέπεις πόσο νέος είναι;
- Νέος είμαι, είπε τότε ο παπάς, αλλά από το τρακ θα ξεχάσω τα λόγια μου.
- Θα κολλήσεις ένα χαρτάκι πίσω από τον Σταυρό. Όλοι το κάνουν αυτό.
- Μετά θα μείνουμε όλο το βράδυ να στολίσουμε τον Επιτάφιο.
- Τέλεια. Με τι γιαγιά;
- Με λουλούδια που θα έχουν φέρει οι πιστοί.
- Ποιοι; Όλοι οι κάτοικοι είναι καμιά τριανταριά και οι περισσότεροι μεγάλοι σε ηλικία.
- Ε, θα πας στους κήπους να κόψεις. Και τη Μεγάλη Παρασκευή, αφού ψάλλουμε τα εγκώμια...
- Έχουμε ψάλτες; ρώτησε ο παπάς
- Όχι καλέ. Εμείς θα ψάλλουμε. Και μετά θα κάνουμε την περιφορά του Επιταφίου.
- Γύρω από την εκκλησία γιαγιά;
- Σε όλο το νησί. Έτσι κάναμε όταν ήμουν μικρή. Και σε κάθε σπίτι θα ανάβεις κεριά και θα θυμιατίζεις. Κι ας λείπουν οι καπεταναίοι. Δυο ώρες αρκούν. Και το Μεγάλο Σάββατο η Ανάσταση.

Κωνσταντίνος:

Η μαμά δεν είχε συνέλθει. Σχεδόν δεν έφαγε και ούτε στη συζήτηση συμμετείχε. Μόλις άκουσε ότι ο αέρας θα συνεχιστεί μέχρι το Πάσχα και ότι θα ισχύει για μέρες το απαγορευτικό για να έρθει και να φύγει το καράβι, πήγε να ξαπλώσει απελπισμένη.

Όταν έφυγε ο παπάς, ξάπλωσα κι εγώ. Ύπνος δεν με έπαιρνε. Κάτι βασάνιζε το μυαλό μου.

-Παππού, φώναξα.

-Τι είναι αγόρι μου, απάντησε από το κρεβάτι. Εκεί ήταν συνέχεια.

-Κάτι έχουμε ξεχάσει. Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τι...

-Λαμπάδα έφερεις;

-Έφερα. Μου την έκανε δώρο ο νονός.

-Αυγά;

-Να, αυτό είναι. Πότε θα βάψουμε αυγά; Γιαγιάααα!

Γιαγιά Καίτη:

Ήξερα ότι του άρεσε να βάψουμε μαζί τα αυγά κι αυτός να τα γυαλίζει. Δεν έβαζα γυαλιστικό, αλλά λαδάκι αληθινό σε ένα πανάκι και με αυτό έτριβε απαλά όλα τα αυγά που άστραφταν.

-Ξέρεις, αν δεν έρθει το καράβι έχουμε μόνο πέντε-έξι αυγά. Είχα παραγγείλει στο μεγάλο νησί, αλλά... Κότα εδώ έχουμε μία, κι αυτή γριά.

-Δεν πειράζει γιαγιά. Θα βάψουμε αυτά!

-Μα υπάρχει κι ένα άλλο πρόβλημα. Αν δεν έρθει το καράβι...

-Σς, έκανε η μαμά, που προσπαθούσε να κοιμηθεί.

-...δεν έχουμε ούτε μπογιά! είπε ψιθυριστά.

-Τι; Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου, κι άρχισα να χοροπηδώ και να φωνάζω: Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά...

- Όλα γίνονται με καλή καρδιά και πίστη. Άλλωστε μπορούμε να αγοράσουμε κάνα δύο ντουζίνες αυγά από τον κυρ Θανάση στο γωνιακό μαγαζάκι, κοντά στο λιμάνι. Όσο για τις βαφές των αυγών, ούτε εκεί υπάρχει πρόβλημα.

-Μα πως γιαγιά; Γίνεται βάψιμο χωρίς βαφές; Όλοι όσοι ξέρω με βαφές τα βάφουν και δε πιστεύω να μπορέσουμε να τα βάψουμε αλλιώς.

-Μην ανησυχείς, αγόρι μου, για όλα υπάρχει λύση. Εσείς οι νέοι τα έχετε όλα έτοιμα και γι'αυτό δεν έχετε όρεξη, φαντασία και δημιουργικότητα όπως είχαμε εμείς στα δικά μου τα χρόνια. Πώς νομίζεις άραγε ότι βάψαμε εμείς τα πασχαλινά αυγά όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι;

- Μα πώς γιαγιά;

- Με παντζάρια και κοκκινογούλια. Μάλιστα, παίρναμε τον χυμό τους και τον βράζαμε μαζί με τα αυγά μέσα σε μια κατσαρόλα σε μεγάλη θερμοκρασία και με διαφορά φύλλα δάφνης μπορούσαμε και κάναμε σχέδια πάνω τους.

- Πωπω γιαγιά δεν είχα ιδέα για όλα αυτά. Ίσως να έχεις δίκιο. Έχουμε ξεμείνει από φαντασία και όρεξη για να ανακαλύψουμε νέες τακτικές και λύσεις για ένα απλό ζήτημα όπως το βάψιμο των αυγών.

- Ακριβώς αγόρι μου. Μα δεν σε παρεξηγώ, μαζί μου θα μάθεις πολλά πράγματα στο διάστημα που θα είσαι στο νησί και σου υπόσχομαι πως θα περάσουμε το καλύτερο Πάσχα.

- Και γω το ίδιο πιστεύω γιαγιά. Να μπορούσε να ήταν και ο μπαμπάς εδώ.

- Μην σκοτίζεσαι και τα έχω φροντίσει όλα αλλά δεν θα σου αποκαλύψω ακόμη τίποτα.

Τι θα λες να ξεκουραστούμε τώρα και αύριο νωρίς το πρωί να πάμε από του Κυρ Θανάση να πάρουμε τα αυγά και το μπουκάλι με το λάδι;

- Εντάξει γιαγιά. Ανυπομονώ!

- Πάνε τώρα φιλα τον παππού για καληνυχτα

Το επόμενο πρωί ο Κωνσταντίνος σηκώθηκε πρώτος πρώτο και δεν έχασε ευκαιρία να απασχολήσει τον παππού για να παίξουν με τη τράπουλα. Πάνω στο παιχνίδι ο Κωνσταντίνος είπε στον παππού.

- Παππού, πιστεύεις πως, μαζί με την δημιουργικότητα και τη φαντασία, έχει χαθεί η αγάπη και οι αξίες στη ζωή μας;

- Ωωω αγόρι μου τώρα ανοίγεις μεγάλη κουβέντα, το λοιπόν θα σου πω το εξής και θέλω να το βάλεις καλά στο μυαλό

σου. Να θυμάσαι πως από τη στιγμή που οι άνθρωποι μιλούν στον απέναντι τους στα μάτια και αγαπούν τον συνάνθρωπο τίποτα δεν έχει χαθεί. Υπάρχει μόνον ο κίνδυνος της ανταλλαγή ρολων, και τι εννοώ με αυτό; Εννοώ πως οι άνθρωποι πρέπει να σταματήσουν να αγαπούν τα αντικείμενα και να χρησιμοποιούν τους συνανθρώπους τους ενώ θα πρέπει να γίνεται το αντίθετο. Είναι λογικό πως σε ένα κόσμο όπου η τεχνολογία μπαίνει άμεσα στις ζωές των ανθρώπων η επικοινωνία και οι σχέσης αλληλεγγύης αρχίζουν και αφανίζονται αλλά ας προσπαθήσεις εσύ αγόρι μου που είσαι νέος να κρατήσεις τις ανθρώπινες αξίες της ζωής ζωντανές και αγνές όπως τους αρμόζει.

- Τι ωραία που τα λες παππού πρέπει να έχεις περάσει και συλλέξει ωραίες εμπειρίες σε ολόκληρη σου τη ζωή.
- Έτσι πιστεύω, η ευτυχία είναι στιγμές άλλωστε και όχι μια μόνιμη κατάσταση. Αυτό που κάνουμε εμείς τώρα είναι ευτυχία. Δε συμφωνείς;
- Συμφωνώ παππού μακάρι όλοι οι άνθρωποι του κόσμου να ήταν αισιόδοξοι και χαρούμενοι σαν και εσένα.
- Αυτό είναι στο χέρι τους αγόρι μου. Ο καθένας επιλέγει τη μοίρα του και τον τρόπο με τον οποίο θέλει να ζήσει .
- Έχεις δίκιο παππού και με τη κουβέντα πέρασε η ώρα πρέπει να βρω τη γιαγιά για να πάμε να αγοράσουμε τα αυγά
- Πρέπει να είναι στον κήπο και να φυτεύει πάλι. Αυτή η γυναίκα δεν κάθεται ποτέ σε ένα μέρος
- Χαχα, τρέχω!

Ο Κωνσταντίνος κατευθύνθηκε προς την αυλή και βρήκε τη γιαγιά να φυτεύει λαχανακία.

- Γιαγιά! είπε ο Κωνσταντίνος και έτρεξε προς το μέρος της.
- Καλημέρα, αγόρι μου, μια στιγμή και φεύγουμε.
- Εντάξει, γιαγιά μη βιάζεσαι, άλλωστε είναι νωρίς ακόμη.
- Να και το τελευταίο. Τέλος. Ουφ! κούραση να δουλεύεις στον κήπο. Είσαι έτοιμος?
- Πανέτοιμος!
- Πάμε τότε ανέβα πίσω στη σχάρα του ποδηλάτου για να σου δείξω και το νησί.
- Σουπερρ!

Ο Κωνσταντίνος ανέβηκε στη σχάρα και η βόλτα με τη γιαγιά Καίτη είχε μόλις αρχίσει. Φαινόταν ενθουσιασμένος από τα τοπία και τη φυσική ομορφιά του νησιού.

-Κοίτα γιαγιά! Γλάροι!

- Ναι, τους συνηθίζουμε εδώ στο νησί

Μόλις έφτασαν στο μαγαζί, πήγαν και διάλεξαν της καλύτερης ποιότητας αυγά για να βάψουν, έπειτα πλήρωσαν και τα φόρτωσαν στο καλάθι.

Το απόγευμα της μεγάλης Πέμπτης, η γιαγιά και ο Κων/νος έβαψαν τα αυγά και ο Κωνσταντίνος, ως συνήθως, απολάμβανε να τα γυαλίζει με το αγνό παρθένο ελαιόλαδο, χωρίς χρωστικές και χημικά, όπως υποστήριζε η γιαγιά Καίτη. Ο παππούς είχε πάει να ετοιμάσει το αρνί για να το βάλει στην κατάψυξη ώστε να είναι έτοιμο για το πασχαλινό τραπέζι της Κυριακής. Η μαμά βοήθησε στο βάψιμο των αυγών καθώς ταυτόχρονα διάβαζε την παραδοσιακή συνταγή της γιαγιάς για τα νηστίσιμα κουλουράκια. Υπήρχε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα αλλά από το μυαλό του Κωνσταντίνου δεν έφευγε ο μπαμπάς. Μέχρι που έσπασε τη σιωπή:

-Μαμά, τι λες να κάνει ο μπαμπάς τώρα;

- Είμαι σίγουρη πως σε σκέφτεται αγόρι μου.

«Α παραλίγο να ξεχάσω» αναφώνησε η γιαγιά και έστρεψε το βλέμμα της προς το τηλέφωνο. Μιλούσε με κάποιον..

- Έλα, έφτασες;

- Είμαι από έξω!

- Έρχομαι να ανοίξω! Σταθείτε ακριβώς εδώ σας έχω μια έκπληξη! είπε η γιαγιά και έτρεξε προς την πόρτα.

Μια ευχάριστη έκπληξη περίμενε την μαμά και την Κωνσταντίνο. Ξαφνικά από το περβάζι της πόρτας βλέπουν να ξεπροβάλλει ο μπαμπάς.

-Μπαμπά! Χαίρομαι τόσο πολύ που ήρθες, θα περάσουμε υπέροχα, είναι η καλύτερη μέρα της ζωής μου, είπε ο Κωνσταντίνος και αγκάλιασε με φόρα τον μπαμπά.

Εκείνος φίλησε τον γιο του και τη γυναίκα του, και αγκάλιασε τη γιαγιά. Στη συνέχεια είπε:

-Βρε βρε, πολύ ωραία σας βρίσκω.Μάνα, πού είναι ο μπαμπάς;

- Θα είναι εδώ σε καμία ώρα γιόκα μου, πήγε να προετοιμάσει το αρνί.

- Από τώρα για την Κυριακή;

- Τον ξέρεις τον πατέρα σου αγόρι μου, θέλει να τελειώνει τις δουλειές του γρήγορα.

-Σωστά, είπε χαμογελώντας ο πατέρας.

Έπειτα κάθισαν στο τραπέζι και απόλαυσαν το νηστίσιμο απογευματινό μέχρι που ήρθε και ο παππούς και έφαγε μαζί τους.

-Πάνω στην ώρα!

-Είδες πως τα προλαβαίνω όλα γυναίκα; Κουράστηκα πολύ όμως αλλά άξιζε τον κόπο όλα είναι έτοιμα για την Κυριακή.

Είμαι πολύ χαρούμενος που η νύφη μου, η γυναίκα μου, ο γιος μου και ο εγγονός μου είναι όλοι εδώ και απολαμβάνουμε το απογευματινό γεύμα.

-Αυτό είναι ευτυχία παπού;

-Αυτό κι αν είναι αγόρι μου!